

Men hun mærkede nu for hver Dag tydeligere, at hans Tanker søgte deres egne Veje. Hun vidste ikke, hvorhen de førte; men i Følelsen af sin Afmagt over for den utaalmodige Nedtrykthed, der mere og mere betog ham, kunde hun ikke faa Ro for den Tanke, at han gik og skjulte noget for hende . . . rugede over et begyndende Savn, som han ikke havde Mod til at tilstaa hende, en vaagende Længsel efter det Liv og de Mennesker, som han til Dels for hendes Skyld havde forladt.

. . . Døren til Køkkenet aabnedes halvt, og Else stak sit store Hoved ind.

„Naa, det er dig, Hansine. Ja, vi havde jo ogsaa ventet jer . . . Men hvor er Emanuel?“

„Han havde ikke Tid i Dag. Han kigger herind i Ugens Løb. Jeg skulde hilse fra ham.“

Elses Ansigt fik pludselig et stramt Udtryk og forsvandt i det samme fra Døraabningen. Efter nogle Øjeblikkes Forløb sagde hun ude fra Køkkenet, hvor hun gik og rumsterede med nogle Lerfæde:

„Det er svært, som Emanuel har faaet travlt paa det sidste. Jeg synes, han har aldrig mere Stunder til at gøre et Par gamle Folk en Besøgelse. Det ta'er sig dog egentlig saa løjerligt ud, mener jeg.“

Hansine svarede ikke. Hun vidste, at der i